

Naše rozhodnutí, vzít si dítě do pěstounské péče nebo rovnou dítě adoptovat, bylo ovlivněno životními událostmi.

Po dvouleté známosti jsme s manželem vstoupili v roce 2008 do manželského svazku a za necelý rok se narodil náš syn Vašek. Přestože těhotenství probíhalo bez potíží a nic nenaznačovalo tomu, že při porodu budou jakékoliv komplikace, musela jsem v porodnici strávit se synem dva týdny. Následně jsme jeden rok docházeli do rizikové poradny a doma cvičili tzv. Vojtovou metodu. Díky cvičení dohnal Vašek své vrstevníky a my jsme z toho měli velkou radost. Následky komplikací při porodu se ale projevíly ve formě Poruchy pozornosti a hyperaktivity, známé jako ADHD. Výchova dítěte s touto diagnózou byla časově velmi náročná a tak jsme početí nového potomka stále oddalovali. Když už bylo Vaškovi 8 let, stále se nás ptal, proč nemá jiného sourozence, proč teta má tolik dětí, kdy k nám někdo přijede na návštěvu apod. Bylo vidět, že mu sourozenec chybí a také my, rodiče, jsme si uvědomovali, že je nás v naší rodině jaksí málo, sami máme několik sourozenců. Tak jsme se začali rozhlížet po našich možnostech.

Variantu umělého oplodnění jsme s manželem zamítli a to jak z křesťanských důvodů, tak kvůli nízké pravděpodobnosti úspěšnosti. Nakonec jsme zvolili cestu, stát se pěstouny popř. adoptivními rodiči s tím, že jsme vše svěřili Bohu.

Po absolvování školení, psychologickém vyšetření a setkání na JMK Brno jsme k naší radosti byli zařazeni do evidence žadatelů a pak jsme nedočkavě čekali na telefonát. Neuplynul ani rok a bylo to tady! K naší velké radosti jsme se mohli seznámit s malým roztomilým kloučkem Petrem. Nemohli jsme se dočkat prvního setkání. A Vašík o to víc. Poté následovalo poznávání se, první procházky s kočárkem, první koupání, první návštěva doma a za necelé tři měsíce nám byl Petřík svěřen do pěstounské péče. Život se nám všem, jako mávnutí kouzelným proutkem, změnil. Zůstala jsem doma na mateřské dovolené a je to prostě paráda. Velká změna, velká radost, velké rozhodnutí. Petřík nám dělá radost každý den, je to veselý chlapeček, komunikativní, velmi šikovný a taky velký silák. Myslím, že mohu za všechny říci, že jsme šťastní a že nás naše společné žití naplňuje, motivuje, rozvíjí a stmeluje. Být pěstounem je krásná věc, a když nás bude víc, bude více šťastných dětí.